

sat den geografiske Tanke. Det er sket i indeværende Aar i Januar Maaned, men det er sket i Belgien efter langt videre Skala, end der kan være Tale om for Danmarks Vedkommende.

Ved Siden af den politisk-handelspolitiske Afdeling vil Erhvervenes Oplysningskontor forhaabentlig kunne blive et virksomt Organ til Indsamling af fagligt og erhvervsmæssigt Informationsstof fra de forskellige Lande og til mere frugtbare Instruktioner og Informationer til de udsendte Tjenestemænd om erhvervsmæssige Forhold i Danmark, der har Betydning for Befordring af danske Interesser i Udlandet. Det drejer sig her om et stort nyt Forsøg i Erhvervenes Tjeneste. Om selve Erhvervsraadet, som er den egentlige Instans, der giver Direktiver for dette nye Oplysningskontor, har jeg intet særligt at bemærke. Derimod tror jeg, at det er i høj Grad beklageligt, at A. bejdsudvalget, der sammen med Oplysningsbureauets Chef skal lede dettes Forretninger, kommer til at bestaa af saa mange Medlemmer, som neppe noget Sted noget Arbejdsudvalg. I sin foreliggende Skikkelse vil det sikkert enten komme til at sinke Forretningsgangen — hurtig Forretningsgang er for et saadant Kontors Effektivitet en Hovedbetingelse — eller ogsaa blive et dødt Apparat uden synderlig praktisk Betydning. Det havde utvivlsomt været formaalstjenligere, om det var blevet overladt Erhvervsraadet at vælge det efter sit Skøn, blot med det Forbehold, at det skulde repræsentere saavel Arbejdsgiver- som Arbejderinteresser. Arbejderen er den ene Halvpart af Erhvervslivet, han er ligeberettiget Part i den nationale Produktion. Det er derfor et fuldt berettiget Krav, at han repræsenteres her. Hele den nyskabte Kontakt mellem Erhvervslivet og Udenrigstjenesten tror jeg vil kunne faa den største Betydning og bidrage til at vedligeholde Offentlighedens Interesse for udenrigspolitiske Spørgsmaal, hvilket jo den højtærede Udenrigsminister har erkendt var det ene fornødne.

Hvad Udetjenesten angaar, foreslaas der en saa stor Forøgelse af Poster og af Personale, at det forekommer rimeligt, at der i Loven sikres Bevillingsmagten Indflydelse paa Tempoet for Udvidelsen, saa der er Sikkerhed imod Masseudnævnelser af mere eller mindre kompetente Personer. Vi har paa den anden Side fra konservativt Hold ikke villet gaa med til en Indskrænkning af det normerede Personal, idet vi ønsker at tilvejebringe Betingelserne for, at Tjenesten kan tilfredsstille det fremtidige

Behov. Men vi har samtidig ikke villet gaa med til Regeringsforslaget om at skabe en ny Kategori af Statsfunktionærer ved at gøre Presseattachéer til faste Tjenestemænd i Klasse med Legationssekretærer af første Grad og Konsuler. Vi har Statsfunktionarisme nok her i Landet, der er ingen Grund til at forøge den, naar der ikke foreligger en Nødvendighed, og om en saadan Nødvendighed er der ganske sikkert ikke Tale for Presseattachéernes Vedkommende. Jeg har i hvert Fald hverken af mine personlige Erfaringer eller af de Sagførerindlæg, Udvalget har modtaget fra Udenrigsministeriet, faaet det Indtryk, at Udsendelsen af Presseattachéer ikke bør vedblive at være et Finanslovanliggende. Jeg kalder disse Indlæg Sagførerindlæg, endda ret tarvelige Sagførerindlæg, og jeg skal til Begrundelse heraf blot anføre, at medens Udenrigsministeriets Apologi for Presseattachéen i Paris ikke generer sig for en malplaceret og imbecil Hentydning til min Person, undgaar den omhyggeligt at nævne, at Kammerherre Bernhoft, da han fik Underretning om Hr. Wamberg's Udnævnelse, sendte en advarende Indberetning til Ministeriet under Henvisning til Hr. Wamberg's Journalistik i „Politiken“, og jeg kunde tænke mig, at Kammerherre Bernhoft, naar han skulde sige sin oprigtige personlige Mening, er enig med mig i, at Udgifterne til de nuværende Presseattachéer hører til dem, Staten rolig kunde spare, og at der ingen som helst Grund er til at gøre saadanne Journalister til faste Embedsmænd i Klasse med veltjente Konsuler og Første Legationssekretærer. Der er ingen af Udenrigsministeriets Redegørelser, som giver blot Antydning af Støtte for Ønskeligheden af at gøre disse Presseattachéer til faste Tjenestemænd. De økonomisk-tekniske Indlæg, som vi af og til faar ind i den fremmede Fagpresse, maatte det navnlig, naar vi faar Oplysningskontoret, naturligt være Konsulaternes Sag at faa indsat, og naar det drejer sig om politiske og handelspolitiske Spørgsmaal af større Betydning, maa Gesandten som Regel alligevel trods Presseattachéerne søge at inspirere den fremmede Presse. De nye Kræfter bør i Pressebureauet og Oplysningskontoret faa de fornødne Forudsætninger for at kunne varetage det almindelige Pressearbejde ude, og bliver der alligevel under særlige Forhold Grund til at udsende en Mand som Presseattaché, bør det ligesom nu ske ved Bevilling paa Finansloven. Det kan jo meget vel tænkes, at der blev Anledning til at udsende en Presseattaché udover de 4, vi har i Øjeblikket,